

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Krukar – Leśniak

Protokolant: Magdalena Sapikowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5.05.2015 r.

sprawy **W. W. (1)**

syna K. i M. z d. (...), ur. (...) w O., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

W okresie od 24 maja 2013r. do 31 maja 2013r., w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu ogłoszenia na portalu internetowym (...) za pomocą wprowadzenia w błąd, co do możliwości sprzedaży telefonu S. X. x10, doprowadził T. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 140zł, którą pobrał tytułem zapłaty za sprzedany telefon, a następnie przesłał bezwartościowe metalowe i plastikowe elementy

tj. o czyn z art. 286 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **W. W. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa w postaci aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) dotyczącego udziału w promocji Programu (...) Aparatów z pakietem M. na prośbę Abonentów (...) dla numeru (...) przechowywanego w aktach sprawy na kartach 64-68,

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa w postaci blankietu polecenia przelewu oraz nalepki adresowej / listu przewozowego przechowywanych w aktach sprawy na karcie 22;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu 170 (sto siedemdziesiąt) złotych opłaty.

• **Sygn. akt II K 241/15**

UZASADNIENIE

W dniu 24 maja 2013 r. na portalu internetowym (...)pl (...) zamieścił ogłoszenie o numerze (...), w którym oferował do sprzedaży uszkodzony telefon komórkowy marki S. (...) x10i za kwotę 140 złotych. W. W. (2) nie był w posiadaniu tego telefonu, gdyż wcześniej sprzedał on go w stanie nieuszkodzonym P. K. za pośrednictwem tego samego portalu za kwotę 310 złotych.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

- zeznania T. C. k. 2-4
- zeznania P. K. k. 51

Zamieszczonym ogłoszeniem zainteresował się mieszkający w J. T. C.. Skontaktował się on drogą mailową ze sprzedającym, aby dowiedzieć się, co w oferowanym telefonie jest uszkodzone, na co otrzymał odpowiedź, że uszkodzony jest panel dotykowy. Następnie T. C. dalej prowadził korespondencję mailową z W. W., aby uzyskać więcej informacji na temat oferowanego do sprzedaży telefonu oraz sposobu zapłaty. Ostatecznie T. C. zdecydował się zakupić ten telefon za kwotę 140 złotych, która obejmowała cenę sprzedaży telefonu oraz koszt przesyłki. Dzień przez wysyłką towaru T. C. otrzymał od sprzedającego jedynie jego numer telefonu tj. (...) Nie otrzymał natomiast żadnych innych jego danych.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

- zeznania T. C. k. 2-4
- korespondencja pomiędzy kupującym a sprzedającym k. 5-7

W. W. (1) wysłał do T. C. przesyłkę, we wnętrzu której zamiast oferowanego do sprzedaży telefonu umieścił kilka różnych bezwartościowych rzeczy plastikowych i metalowych sklejonych taśmą. Przesyłkę tą nadał w urzędzie pocztowym w Ł. (kod pocztowy (...) przy ul. (...)). Zamiast swoich danych jako nadawcę wskazał T. D. zamieszkałego w Ł. (kod pocztowy (...) przy ul. (...)).

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

- zeznania T. C. k. 2-4
- protokół zatrzymania rzeczy k. 19-21

W dniu 31 maja 2013 r. o godzinie 14:00 do miejsca zamieszkania T. C. przeszedł listonosz, który przyniósł mu adresowaną do niego przesyłkę. Przesyłkę tą odebrała i za nią zapłaciła siostra T. C.. Gdy otworzyła ona przesyłkę okazało się, że w środku znajduje się jedynie kilka różnych bezwartościowych rzeczy plastikowych i metalowych sklejonych taśmą. T. C. był przy tym jak jego siostra otwierała przesyłkę. Nie mógł on tego sam zrobić, gdyż w tym czasie naprawiał samochód i miał brudne ręce. T. C. niezwłocznie zadzwonił pod podany mu przez sprzedawcę numer telefonu, ale mężczyzna, który go odebrał nie chciał z nim rozmawiać, ani udzielać mu żadnych informacji na temat oferowanego do sprzedaży telefonu. Wówczas T. C. udał się na pocztę w M. i zablokował przelew, który miał być wysłany na podane przez W. W. (1) konto bankowe o numerze (...), którego on posiadaczem.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

- zeznania T. C. k. 2-4
- informacja zm. (1) k. 53-55

W. W. (1) ma obecnie 31 lat. Jest kawalerem. Ma jedno dziecko w wieku 4 lat. Z zawodu jest (...). Utrzymuje się z prac dorywczych, z czego osiąga dochód w wysokości 1.200-1.400 złotych. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie był wcześniej karany.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

- dane o karalności k. 43

Przesłuchany w charakterze podejrzanego W. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzania rozprawy. Odmówił natomiast składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 91-92

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

W. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przyznanie to nie budziło wątpliwości Sądu. Wprawdzie oskarżony odmówił składania wyjaśnień, jednak nie on kwestionował żadnych okoliczności towarzyszących popełnieniu zarzucanego mu czynu, w tym w szczególności w żaden sposób nie próbował umniejszać ani swojej winy. Stąd wyjaśnienia W. W. (1) w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu należało uznać za wiarygodne, tym bardziej, że korespondowały z nimi pozostałe zgromadzone w sprawie materiały dowodowe.

Wątpliwości Sądu nie budziły też zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, z którymi korespondowały pozostałe zgromadzone w sprawie materiały dowodowe.

T. C. szczegółowo opisał sposób w jaki doszło do zawarcia pomiędzy nim a W. W. (1) transakcji sprzedaży telefonu oraz podał, że sprzedający nie wywiązał się ze swoich obowiązków i zamiast telefonu przesłał mu bezwartościowe plastikowe i metalowe rzeczy sklejone taśmą. Wskazał też, że próbował się kontaktować ze sprzedającym, aby wyjaśnić tą sytuację, ale bezskutecznie, gdyż osoba, która odebrała telefon nie chciała mu udzielić żadnych informacji na temat oferowanego do sprzedaży towaru. Z jego zeznaniami korespondowały zaś dowody z dokumentów w postaci prowadzonej pomiędzy nim a oskarżonym korespondencji mailowej.

Z kolei P. K. podał, że zakupił ten sam telefon, jak opisany w ogłoszeniu, za który zapłacił kwotę 310 złotych, ale telefon ten był sprawny, a nie uszkodzony. Wynikało zatem z tego, że W. W. (3) sprzedał mu ten telefon, a następnie mimo iż go już nie posiadał, ponownie zaoferował go do sprzedaży T. C., tyle że już jako uszkodzony i za mniejszą kwotę.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów, w tym w szczególności w postaci korespondencji dotyczącej zawartej transakcji, informacji z banku, czy danych o karalności oskarżonego. Wyżej wymienione dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które by uzasadniały wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Reasumując należy stwierdzić, że analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała sprawstwo W. W. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu.

Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. polega na motywowanym celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności.

Oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd oferując mu do sprzedaży telefon, którego w rzeczywistości nie posiadał, gdyż już wcześniej sprzedał on go innej osobie i w ten sposób wyłudził od T. C. pieniądze.

Bezspornie zatem W. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k.

Po złożeniu wyjaśnień – na etapie postępowania przygotowawczego – W. W. (1) oświadczył, iż chce skorzystać z przysługującego mu prawa do dobrowolnego poddania się karze bez przeprowadzania rozprawy. W uzgodnieniu z prokuratorem wyraził zgodę na wymierzenie mu za popełniony przez niego czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzeczenie kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych, które służyły mu do popełnienia przestępstwa.

Wniosek złożony przez oskarżonego został zamieszczony w akcie oskarżenia, który został wniesiony do Sądu.

Mając na uwadze treść wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k., zgodnie z dyspozycją przepisu art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k. sprawa została skierowana na posiedzenie o którego terminie został prawidłowo powiadomiony prokurator oraz W. W. (1).

Sąd, badając czy w sprawie zaistniały podstawy do uwzględnienia wniosku miał na uwadze okoliczności wskazane w przepisie art. 335 § 1 k.p.k. tj.: czy zarzucany oskarżonemu występek jest zagrożony karą nie przekraczającą 10 lat pozbawienia wolności, czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i czy postawa oskarżonego wskazuje, iż w razie uwzględnienia wniosku cele postępowania zostaną osiągnięte.

Co do pierwszej z przesłanek to została ona spełniona albowiem wymieniony w zarzucie przepis art. 286 § 1 k.k. nie przewiduje sankcji przekraczającej 10 lat pozbawienia wolności. Ustalając natomiast czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości Sąd miał na uwadze fakt, że W. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zaprzeczał też ustalonym okolicznościom faktycznym, które znalazły w pełni potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym zarówno o charakterze osobowym, jak i rzeczowym. Sąd przyjął więc, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Oceniając zaś postawę W. W. (1), która powinna wskazywać, iż cele postępowania zostaną osiągnięte przy uwzględnieniu złożonego wniosku, Sąd miał na uwadze, że od początku przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie kwestionował żadnych okoliczności jego popełnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjmując, iż spełnione zostały przesłanki wskazane w przepisie art. 335 § 1 k.p.k., uwzględnił zawarty w akcie oskarżenia wniosek o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Przychylając się do wniosku prokuratora wyrażonego w akcie oskarżenia o wydanie wobec W. W. (1) wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy Sąd wymierzył mu za popełniony przez niego czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lat próby, karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci blankietu polecenia przelewu oraz nalepki adresowej / listu przewozowego, które służyły mu do popełnienia przestępstwa.

Zdaniem Sądu w świetle ustalonych okoliczności faktycznych zaproponowana przez prokuratora kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest współmierna do winy i szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu. Kara w tym rozmiarze i formie spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Sąd oceniając zasadność ustalonej przez W. W. (1) z prokuratorem kary kierował się wytycznymi wskazanymi w przepisie art. 53 k.k. działając tym samym według swojego uznania, ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc jednocześnie by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających winę oskarżonego lub bezprawność popełnionego czynu.

Biorąc pod uwagę niską wysokość wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody społeczną szkodliwość czynu oskarżonego Sąd ocenił jako średnią. Przy określaniu wymiaru kary Sąd wziął jednak także pod uwagę dotychczasowy sposób życia W. W. (1), jego właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Na korzyść oskarżonego bezspornie przemawiał w tym zakresie fakt, że nie był on wcześniej karany. Na jego korzyść należało uwzględnić także to, że od początku przyznawał się do popełniania zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie odpowiednią dla W. W. (1).

Zdaniem Sądu postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, współpraca z organami ścigania, nie kwestionowanie okoliczności popełnionego przestępstwa, dobrowolne poddanie się karze świadczą o tym, iż możliwe jest wymierzenie mu kary w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Ponadto, według Sądu z uwagi na jego wcześniejszą niekaralność istnieją też podstawy do przyjęcia, że mimo niewykonania wobec niego kary pozbawienia wolności (jako orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), w dalszym swoim życiu W. W. (1) zmieni swe dotychczasowe postępowanie, będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni przestępstwa ponownie, a cele kary zostaną osiągnięte. Tym bardziej, że Sąd orzekł wobec niego dodatkowo karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, która niewątpliwie stanowić będzie dla niego realną dolegliwość przypominającą mu o nieopłacalności popełniania przestępstw. Jednak jako podstawę wymiaru grzywny zamiast przepisu art. 33 § 2 k.k. Sąd omyłkowo wskazał w wyroku przepis art. 71 § 1 k.k., który stanowi podstawę do wymierzania grzywny przy warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności, jeżeli jej wymierzenie na innej podstawie nie jest możliwe. W rozpoznawanej sprawie orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., jako że z zarzucanego czynu osiągnął on korzyść majątkową, było zaś nie tylko możliwe, ale i zasadne. Analizując sytuację majątkową W. W. (1) Sąd uznał, że wymierzona w tej wysokości kara przy wysokości osiągniętych przez niego dochodów (1.200-1.400 złotych miesięcznie) nie będzie stanowić dla niego obciążenia niemożliwego do spełnienia, a przy tym jak już wyżej wspomniano będzie stanowić dla oskarżonego realną dolegliwość przypominającą mu o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Sąd na podstawie przepisu art. 44 § 2 k.k. orzekł też wobec W. W. (1) przepadek przedmiotów w postaci blankietu polecenia przelewu oraz nalepki adresowej / listu przewozowego, które służyły mu do popełnienia przestępstwa. Rozstrzygnięcie to zostało zawarte w punkcie V części dyspozytywnej wyroku. Natomiast w punkcie wcześniejszym (punkt IV części dyspozytywnej wyroku) omyłkowo, na skutek błędu popełnionego przy sporządzaniu wyroku techniką komputerową przy użyciu tzw. szablonu, znalazło się rozstrzygnięcie dotyczące innej sprawy i orzeczonego w tej sprawie przypadku przedmiotów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. oraz przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu 170 złotych tytułem opłaty.